

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Àngel Ros, catalanista

No fa pas gaire que l'Àngel Ros, l'alcalde de Lleida, es feia passar per catalanista. Era el moment de les lluites internes

al PSC per a la successió de Pere Navarro, durant les quals s'anava desmuntant tota sola la farsa del suposat suport socialista al dret a l'autodeterminació. El moment àlgid d'aquella gran mentida va arribar quan es va tractar al Parlament de Catalunya la possibilitat de demanar el vistiplau de Madrid per fer una consulta. El PSC va votar en contra, no de la independència, ni tampoc del dret a decidir, sinó de demanar permís a l'amo –que ja era el sùmmum de la poca cosa–. Aleshores Ros, que havia participat en la manifestació de la Diada del 2012, va semblar que afrontava la situació amb dignitat i va abandonar l'escò abans de perpetrar tal incoherència amb el que havia estat dient el partit de cara enfora. Quedaven pocs mesos per dirimir qui substituiria Navarro i aquest moviment el podia fer aparèixer com un lí-

El que no és catalanisme és la connivència amb la simbologia franquista i la vergonya d'aquests darrers dies a la Paeria

der íntegre i conseqüent. Sembla que parlem d'una altra vida, però d'això fa tot just tres anys. Entremig, el polític lleidatà s'ha quedat sense les regnes del PSC i s'ha clausurat a la Paeria amb el suport de Ciutadans, que d'alguna cosa s'ha de viure. "Segueixo sent socialista i catalanista", va dir després de fer-ho, com aquell que diu que no és el que sembla quan l'enxampen manxant amb una altra. I si ja no sé què vol dir ser socialista, encara em queda menys clar què és ser catalanista a dia d'avui. Sempre havia cregut en allò que en deia Eugeni Xammar: "Qui no vol la llibertat de Catalunya per damunt de tot, no és catalanista. Si diu que ho és, comet un delictes d'usurpació." Després de tanta usurpació ja és com parlar dels "cubates", que abans eren clarament rom amb Coca-Cola i avui poden ser qualsevol mescla a l'atzar. El que em sembla que sí que tinc clar és què no és el catalanisme. Segur que no ho és, de cap de les maneres, la connivència amb la simbologia franquista i la vergonya d'aquests darrers dies.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Memòries

Fa molts anys vaig contribuir a redactar les memòries d'en Terri, un dels personatges singulars que ha donat la meua ciutat i, per extensió, el país. Es deia Lluís Terricabres Molera –Terri era la reducció amical–, havia nascut a Manlleu i s'havia traslladat a Mataró amb la família quan era petit. Va començar a treballar a les fàbriques de maquinària tèxtil com un jove anarquista, va combatre a la guerra, va ser tancat a camps de concentració, va fer un servei militar en condició de represaliat a l'Àfrica i quan va tornar es va dedicar a l'elaboració de ferros artístics, a formar-se culturalment, a anar a conèixer tothom que en el país comptés i a la seva obra magna: les conferències sabatines que durant vint-i-nou seguits va mantenir en un local que es deia El Racó. Pensin un nom qualsevol de la cultura, les arts la ciència o la política. Tots van passar per El Racó: Puig i Cadafalch, Carles Riba, Joan Fuster, Subirachs, Triadú, Deulofeu, Heribert Barrera... Jo vaig poder assistir a moltes, i sempre dic que va ser la meua altra universitat. A l'hora de les postres d'un dia de Nadal, en Terri es va pre-

“Un cop mort en Terri, em van començar a arribar coses negatives d'ell

perquè la policia pogués tenir controlats els oradors i l'auditori. Jo sé que això és la fantasia d'algú que patia de mania persecutòria –el coneixia–, però explica, m'explica ara, per quin motiu tants de l'esquerra clandestina van ser refractaris a El Racó i a en Terri. Després de publicar el llibre i mort el protagonista, em van arribar coses negatives d'ell: que era un barrut i un plagiari, que devia diners, que anava de putes... Bé, d'això últim no se n'havia amagat mai: ni el dia de Nadal ni en les memòries. Per molt que administrem els records que volem deixar, la vida dels homes no s'acaba mai. Sempre surten informacions noves i fiables, bones o dolentes, i les mentides i els fruits de l'enveja també pugnen per formar-ne part.

Un altre dia vaig saber que, a l'època, un dirigent local del PSUC havia fet córrer que en Terri era un espia de la policia i que si podia organitzar aquelles conferències era a canvi de favors i

perquè la policia pogués tenir controlats els oradors i l'auditori. Jo sé que això és la fantasia d'algú que patia de mania persecutòria –el coneixia–, però explica, m'explica ara, per quin motiu tants de l'esquerra clandestina van ser refractaris a El Racó i a en Terri. Després de publicar el llibre i mort el protagonista, em van arribar coses negatives d'ell: que era un barrut i un plagiari, que devia diners, que anava de putes... Bé, d'això últim no se n'havia amagat mai: ni el dia de Nadal ni en les memòries. Per molt que administrem els records que volem deixar, la vida dels homes no s'acaba mai. Sempre surten informacions noves i fiables, bones o dolentes, i les mentides i els fruits de l'enveja també pugnen per formar-ne part.

Un altre que em va confiar les memòries: Jordi Pujol. Quan semblava que hi havíem escrit el punt final ell mateix es va esguerrar la vida: la passada, la present i la futura. Estic de pega, amb els meus confidents. Només jo? Els homes són insondables. Sort que, dels bons, en queda l'obra feta, i jo he anat per dos de molt bons. Ara reincideixo amb un tercer. Ja els ho explicaré.